

Sygn. akt I C 846/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Protokolant: stażystka Aleksandra Skorynko

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko E. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Sygn. akt I C 846/17

UZASADNIENIE

Powód H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 10.931, 89 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwana posiada zadłużenie wynikające z nawiązania z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. stosunku cywilnoprawnego. Powód na podstawie umowy cesji z dnia 19 grudnia 2013r. przejął od wierzyciela pierwotnego wierzytelność wobec pozwanej.

E. G. nie wniosła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się także na rozprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 lutego 2017r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego, podpisany przez E. H., działającą na rzecz (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. W wyciągu tym stwierdzono, że według ksiąg funduszu pozwana posiada zadłużenie wobec funduszu w kwocie 10.930,89 zł

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 7).

H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. sporządził pismo z dnia 07 lutego 2017r. zawierające wezwanie pozwanej do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 5).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 339 §1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie sądu okoliczności przytoczone w pozwie oraz w pismach doręczonych pozwanemu przed rozprawą budziły wątpliwości sądu, zaś dowody zaoferowane przez powoda nie pozwoliły na podzielenie jego twierdzeń. Powód wywodzi swe żądanie na podstawie umowy zawartej rzekomo przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. Na dowód swoich twierdzeń przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem strony pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, gdyż nie wykazał, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności na jego rzecz.

Stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Powód nie przedłożył bowiem umowy cesji wierzytelności. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, czy umowa taka została rzeczywiście zawarta, a przede wszystkim, czy sprzedażą wierzytelności objęta została również wierzytelność należna od pozwanego pierwotnemu wierzycielowi.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest bynajmniej pismo z wezwaniem do zapłaty (vide: k. 5), co do którego brak jakiegokolwiek dowodu, że zostało doręczone pozwanemu. Mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym nie ma wyciąg z rachunku funduszu (vide k. 7). W stosunkach z konsumentem jest to dokument prywatny, pochodzący od powoda i zawierający li tylko jego twierdzenia o istnieniu wierzytelności (art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych). Stanowisko takie wyrażone zostało także w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r., sygn. P 1/10, opublikowanym w OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171 oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12).

Dodatkowo wskazać należy na fakt, że powód jest profesjonalnym przedsiębiorcą trudniącym się obrotem wierzytelnościami a tym samym miał możliwość zgromadzenia odpowiedniego materiału dowodowego i złożenia wszelkich wniosków dowodowych już w pozwie. Powód jako profesjonalista nie powinien zakładać, że pozwany nie stawi się na rozprawę i nie wda się w spór, zaś sąd opierając się jedynie na twierdzeniach pozwu wyda wyrok zaoczny w całości uwzględniający powództwo. Lektura treści pozwu i załączonych do niego dokumentów pozwala stwierdzić, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe i załączył dokumenty mające być przedmiotem postępowania dowodowego. Liczył się zatem z możliwością powstania uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 339 k.p.c. a tym samym z koniecznością przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego.

Z uwagi na powyższe okoliczności sąd oddalił powództwo.

SSR Katarzyna Blesińska – Kozłowska